

11 III 1958

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVI Nr. 1

ianuarie 1958

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

DIN PARTEA COMITETULUI UNIUNII DE CONFERINȚE ADVENTISTE

„LA ÎNCEPUTUL ANULUI 1958“

La începutul acestui an nou 1958, cel dintâi gând al nostru, se îndreaptă cu recunoștință către Bunul Dumnezeu, care în tot cursul anului 1957 a revărsat asupra noastră belșug de binecuvântări atât spirituale cât și materiale.

Astfel, pe lângă faptul că ne-a păstrat în credința adevărilor Sale sfinte, „ne-a făcut bine, a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, ne-a dat hrană din belșug, și ne-a umplut inimile de bucurie“. Papt. Apost. 14,17.

În acelaș timp, cunoscînd că pentru a pregăti pe credincioși în vederea trecerii la mărire în prezența curatului și sfîntului Dumnezeu, se cere un corp de slujitori a căror viață să fie curată de orice pată și corupție morală, hotărîrea noastră ca slujitori și credincioși ai lui Dumnezeu, să fie aceea de a ne consacra pe noi înșine și familiile noastre, cu o inimă sinceră Domnului, predîndu-I trupul, sufletul și spiritul nostru, străduindu-ne a ține sus idealurile cele mai înalte de viațuire care trebuie să caracterizeze pe toți aceia care așteaptă revenirea Domnului Hristos.

De asemenea, gîndul nostru se îndreaptă cu recunoștință către Inaltele Autorități din Țara noastră, Republica Populară Romînă, pentru faptul că a arătat bunăvoință și înțelegere față de nevoile Cultului nostru.

Față cu toate acestea, adresăm un sincer și călduros îndemn către toți deservenții Cultului nostru, să cheme pe toți credincioșii noștri la rugăciuni deosebite pentru pace și să se alătore eforturilor ce se depun în această privință de către oamenii păcii din țara noastră.

Frații deservenți ai Cultului nostru, ca și pînă acum, să îndrumeze pe membrii comunităților noastre de a sprijini acțiunile sociale și cetățenești, unindu-și sfaturile cu pilda proprie. Să fie alături de organele Sfaturilor Populare în efortul activității de ridicare a bunei stări generale.

De asemenea, îndrumăm pe membrii noștri care s-au încadrat în diferite rînduiri obștești, să dea dovadă de conștiințiozitate și sirguință în așa fel ca lucrul pe care îl aduc la îndeplinire să fie spre binele aproapelui și spre slava lui Dumnezeu.

COMITETUL UNIUNII DE CONFERINȚE

O APARENTĂ CONTRADICȚIE A CELOR DOUĂ GENEALOGII

S. N.

„Isus avea aproape treizeci de ani, când a început să învețe pe norod; și era, cum se crede, fiul lui Iosif, fiul lui Eli“. „Eli iud a născut pe Eliazar, Eliazar a născut pe Matan,

Matan a născut pe Iacob“.

„Era, cum se crede“. Isus era „considerat legal“ sau „se credea în de obște“ că era fiul lui Iosif. În registrele oficiale ale templului din Ierusalim, Isus a fost trecut ca primul născut al Mariei și al lui Iosif. Acțiunea promtă a lui Iosif, când îndrumat de către înger ca să ia pe Maria nevastă-sa, fără îndoială, că a ocrotit, bunul nume atît al ei cît și al Copilului. Conform registrelor oficiale și în fața legii, Isus era fiul lui Iosif.

Fiul. Genealogia dată de către Luca, se deosebesc în mai multe privințe de cea dată de Matei, și aceste deosebiri confruntă pe cititorii moderni ai Bibliei, cu o problemă care, așa cum e admis, nu e de mică dificultate. Această problemă constă, în esență, în faptul că deși ambele genealogii susțin că dau pe strămoșii lui Iosif, totuși ele se deosebesc nu numai în ceea ce privește numărul strămoșilor dintr-o perioadă de timp, ci deasemenea și în ceea ce privește cine erau cei mai mulți dintre acești strămoși. Punctele principale de deosebire dintre cele două liste, pot fi rezumate în felul următor;

1. Luca arată 41 de descendenți ai lui David, care au fost strămoșii lui Isus; Matei, dă numai 26.

2. Cu excepția lui Salatiel, Zorobabel și Iosif, bărbatul Mariei, cele două liste se deosebesc în ceea ce privește descendenții lui David.

3. Cele două genealogii converg pe scurt la Salatiel, Zorobabel, — dar Matei identifică pe Salatiel ca fiind fiul lui Iehonia; Luca îl arată ca fiind fiul lui Neri.

4. Matei identifică pe Iosif ca fiind fiul al lui Iacov; Luca îl arată ca fiind fiu al lui Eli.

La prima vedere, aceste deosebiri par a constitui o mare contradicție între listele date de Matei și Luca. Problema se complică și mai mult prin faptul că nu se cunoaște nimic despre cele 60 de persoane din totalul de 64 de persoane, date de cele două liste, iar informațiile cu privire la cele patru persoane, sînt slabe. Această lipsă de informații, face ca în mod practic să fie cu neputință „o împăcare pozitivă“ a diferențelor între cele două liste. Totuși din fericire, dela vechii evrei, se știe destul în ceea ce privește obiceiurile și felul de gîndire și exprimare

al lor, pentru ca să putem oferi o totală și plauzibilă explicație pentru fiecare punct de deosebire, și să demonstrăm astfel că aceste contradicții pot fi pe drept considerate mai curînd aparente decît reale. Luăm diferitele puncte de deosebire în felul următor:

1. Așa cum s-a notat, Matei arată 26 de generații, dînd în medie cîte 37 de ani fiecăruia, în perioada cuprinsă de la moartea lui David pînă la nașterea lui Isus. Luca dă 41 de generații, cu cîte 24 de ani fiecăruia. Conform cronologiei acestui comentariu, David a murit în anul 971 î.Hr. și Hristos S-a născut la anul 5 e. n. deci un interval de aproape 966 de ani. În parte, se poate socoti marea deosebire între 26 și 41 de generații admitînd că fiecare strămoș al lui Hristos, din genealogia lui Luca, era în medie, cu aproximativ 13 ani mai tînăr la data nașterii succesoriului său, decît media genealogiei lui Matei. Dar deosebirea este prea mare ca să putem rămîne pe această temelie. Avînd în vedere faptul că Matei cu bună știință a omis cel puțin patru verigi genealogice în această perioadă de 966 de ani (ne dăm seama de acest lucru cînd facem o comparație cu listele din Vechiul Testament), e foarte posibil ca el să fi omis cel puțin 11 din perioada cea mai întinecată dintre Testamente. Se poate observa deasemenea că media de 24 de ani între nașterea unui om și aceea a succesoriului său este mult mai posibilă decît aceea de 37 de ani. Această observație tinde să confirme cele 37 de generații ale lui Luca și probabilitatea că Matei a ajuns la 24, prin omiterea intenționată a 15 nume din lista sa.

2. Cu excepția lui Salatiel, Zorobabel și Iosif — bărbatul Mariei, listele genealogice date de Matei și Luca, arată pe strămoșii lui Isus înapoi pînă la David prin două linii, cu totul diferite, de descendenți. De la David pînă la captivitate, Matei urmează lista domnitoare..... a familiei împărătești și noi admitem că acelaș lucru îl face el, și pentru restul de nume, de la captivitate pînă la nașterea Domnului. Luca urmărește în mod aparent, nu linia domnitoare a familiei împărătești, cînd merge înapoi pînă la Natan — un alt fiu al lui David, făcut cu Bat-Seba. (1 cron. 3,5.) Căsătoria între rude în limita familiei împărătești, pledează ușor pentru faptul că strămoșii lui Hristos pot fi urmăriți înapoi la David prin cele două linii familiare aproape distincte.

3. Zorobabel. Luca spune că Zorobabel era fiul lui Salatiel și Salatiel era fiul lui Neri. Matei, de asemenea spune că Zorobabel era fiul lui Salatiel, dar că Salatiel era fiul lui Iehonia. Numele înseamnă: vlăstarul Babilonului, s-au născut în Babilon.

(continuare în pag. 14-a)

Dr. PETRU GROZA

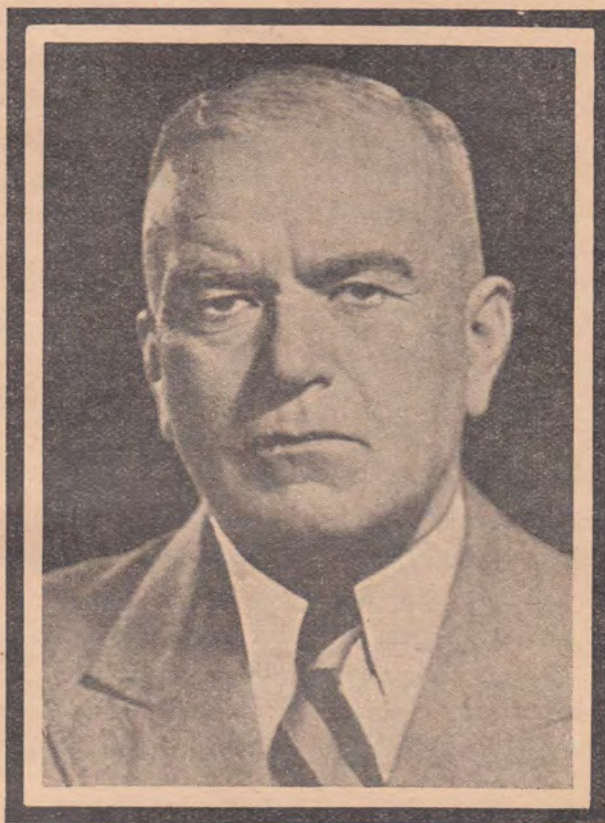
Cu profundă durere, am luat parte la doliul întregului nostru popor, prin încetarea din viață la 7 ianuarie 1958 ora 5 dimineața, în urma unei boli îndelungate și grele, a Dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române.

Pierderea eminentului om de stat a fost și pentru Cultul Adventist de Ziua a Șaptea, o grea încercare.

Dr. Petru Groza și-a închinat întreaga sa viață luptei pentru dreptate socială, dovedindu-se un vajnic luptător pentru apărarea principiilor democratice, pe care le-a apărat cu consecvență și demnitate, pînă în ultimile clipe ale vieții sale.

Născut la 6 decembrie 1884, în comuna Băcia, regiunea Hunedoara, Petru Groza a urmat cursurile liceului din Orăștie, după care a continuat studiile la Budapesta, Berl'n, Leipzig, luîndu-și doctoratul în științele juridice.

Din anii tinereții, s-a dovedit a fi animat de principii drepte și de iubire pentru oameni, luînd parte activă la toate frămîntările epocii sale,

legate de năzuințele poporului căruia i-a închinat întreaga sa viață.

Ca om politic, face parte ca deputat în Adunarea Constituantă din 1918.

Intre 1920--1927, el a fost ales de 5 ori deputat în parlamentul român, iar de două ori a ocupat funcția de ministru.

În timpul persecuțiilor religioase care au fost dezlănțuite în țara noastră sub regimurile burgheze, Dr.

Petru Groza, a luat apărarea celor loviți atît de crunt pentru convingerile lor religioase.

Advenștii Hunedoreni își aduc aminte că în timpul cînd erau purtați prin sălile tribunalelor, Dr. Petru Groza apărea îmbărbătîndu-i și avertizînd justiția că toate nedreptățile vor fi răz-bunate.

Imediat după 23 August 1944, cînd porțile închisorilor s-au deschis pentru cei ce suferiseră pentru convingerile lor sociale, Dr. Petru Groza a fost cel ce a cerut și eliberarea acelor care erau închiși pentru convingerile lor religioase.

La masa oferită după eliberarea lor din închisoarea Deva, Dr. Petru Groza a declarat „sînt fericit că și voi care ați suferit pentru ideile noastre religioase, puteți fi liberi.

Conștiința și credința voastră vă va fi respectată. Pentru aceasta trebuie să avem o viață nouă. Cu noi orînduiri.

Am văzut totdeauna în voi care ați suferit, pe frații noștri, care aveți aceleași idealuri spre mai bine, spre dreptate și echitate socială.

După data de 23 August 1944, luînd parte la guvernarea țării mai întîi ca Vice Președinte al Consiliului de Miniștri, iar apoi ca Președinte al Consiliului de Miniștri a sprijinit punerea Culturii A.Z.S. pe picior de egalitate cu celelalte culte. Deseori se pronunța cînd apărea interesele noastre zicînd: „îmi respect cuvîntul“. Nu făcuse nimănui nici o făgăduială, ci era cuvîntul conștiinței sale prin care s-a legat să fie apărătorul libertăților de ori ce fel și respectării credinței și conștiinței în cadrul principiilor democratice a tuturor fiilor Patriei.

El a înțeles să lupte pentru ridicarea vieții materiale și culturale a poporului nostru, căutînd să închege acea forță care poate să aducă la îndeplinire înalta năzuință a oamenilor. Cunoscînd forța ideilor călăuzitoare a puterii ce poate să aducă o viață mai bună omenirii, s-a aliat cu încredere și a dăruit toate puterile sale pentru făurirea unei vieți noi în care toți oamenii să se

bucure de rodul muncii lor și de libertatea credinței lor.

A fost însuflețit de o mare dragoste de oameni, de viață și de muncă. Cu felul său simplu de-a se purta și-a cîștigat dragostea tuturor păturilor muncitoare de la țărani și muncitori, la savanți și scriitori cu care era mereu în viu și amplu contact.

A iubit Patria noastră pentru a cărei libertate și independență a luptat și a reprezentat-o cu cinste în marele post de comandă pe care poporul nostru i l-a încredințat. De la înălțimea demnității de Președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, el a exprimat cu însuflețire, alături de ceilalți conducători de seamă, dorința fierbinte a poporului nostru de a trăi în pace și prietenie cu toate popoarele lumii.

Dr. Petru Groza a pus în toate acestea, calitățile inimii sale nobile, capacitatea și talentul său.

Un mare fiu al poporului nostru ne-a părăsit, lăsîndu-ne pilda unei vieți închinată luptei pentru biruința celor ce muncesc, pentru libertate, pentru independență și suveranitatea Patriei noastre, pentru instaurarea unei păci trainice în lume.

Marele dispărut să ne rămînă în scumpă amintire și să cinstim memoria sa prin respectarea principiilor democratice, care stau la temelia orînduirii sociale a R.P.R.

LOCUL PROFETIEI ÎN PREDICAREA NOASTRĂ

ST. NAILESCU

Biserica Adventistă este o Biserică Profetică. Ea este în lumea de astăzi ca o împlinire a profeției. Din locul său de exil, pe singurataca insulă Patmos, bătrînul apostol și profet Ioan, privind spre șuvoiul vremurilor, a văzut o mișcare puternică reprezentată prin trei îngeri, anunțînd locuitorilor pămîntului faptul cutremurător că ceasul judecării lui Dumnezeu a venit.

După profeția lui Daniel capitolele 8 și 9, noi toți știm că ora fixată în orariul divin pentru începerea acestei judecări era anul 1844. Cînd ora fixată era pe cale să sune, Dumnezeu a pus în mișcare bărbați din diferite părți ale lumii să dea solia. Sute de predicatori în toate părțile lumii strigau cu voce tare: „Temeși-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui“: Apoc. 14, 7.

Proclamarea acestei solii cutremurătoare a produs o profundă impresie. Zeci de mii de oameni strigau către Dumnezeu după îndurare. Ei erau greșiți în ce privește înțelegerea pe care o aveau despre evenimente, dar vedeau just în ce privește timpul. Fără să știe, ei împlineau în planul Celui Atotputernic, profeția, atunci cînd proclamau cu putere soliiile. Vorbînd despre aceasta, serva Domnului spune: „Cei care au proclamat acest avertisment, au dat o solie potrivită la timpul potrivit“.

Cînd Mintuitorul n-a venit în vremea cînd era așteptat, dezamăgirea a fost adîncă. Mulți au părăsit credința, iar alții au fost cuprinși de fanatism; unii totuși, au refuzat să renunțe la credința în Dumnezeu și în Cuvîntul Său. Ei știau că Dumnezeu a fost cu ei. Studierea din nou a profețiilor însoțită de rugăciune, i-a întărit în credința că lunga perioadă profetică din Daniel 8, 14 a luat sfîrșit în anul 1844. Atunci, în timp ce ei strigau către Dumnezeu după o înțelegere mai limpede a Cuvîntului Său, Dumnezeu în îndurarea Lui, i-a condus să vadă și să înțeleagă că evenimentul prezis ca să se întîmple în anul 1844, nu era a doua venire a Domnului Hristos pe pămînt, ci începutul judecării de cercetare în Sanctuarul de sus.

Atunci, în lumina care strălucește din sanctuar, solia celor trei îngeri din Apocalips 14 și multe alte doctrine biblice înrudite cu ea, au devenit limpezi pentru mințile lor cercetătoare. Un întreg sistem al adevărului luă formă înaintea ochilor lor uimiți. Treptat, pentru ei s-a făcut lumină, și anume că Dumnezeu le descoperise lor ultima Sa solie de avertizare pentru o lume care îi înconjura.

Acum, inimile și sufletele lor au fost cuprinse de convingerea că Dumnezeu i-a chemat să dea această solie solemnă. Ascultători față de chemarea lor cerească, ei au început să-și împlinească sarcina ce le fusese încredințată. Deși puțini la număr, săraci, urîți și disprețuiți, ei au mers înainte încrezîndu-se în Dumnezeu. Cu cît înaintau, numărul lor creștea. Curînd mișcarea deveni o grupare organizată, cunoscută sub numele de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, despre care se vorbește în mod curent și cu dragoste ca despre Mișcarea Adventă.

Sub binecuvîntarea lui Dumnezeu, această mișcare a făcut progrese uimitoare. Intr-un timp, relativ scurt de cîțiva ani, s-a răspîndit dintr-o țară într-alta și dintr-un continent într-altul, așa încît astăzi, ea poate fi găsită în aproape fiecare țară din lume și în multe arhipelaguri din cele șapte oceane.

Acesta este tabloul mișcării Advente așa cum este el zugrăvit de către Vizionar. Este într-adevăr o mișcare profetică. Ea este în lumea de azi ca împlinirea unei profeții. Nu numai că mișcarea Adventă este o mișcare profetică, dar ea are și o solie profetică. Acelaș profet a prezis deasemenea și solia pe care ea o va duce lumii. Această solie este limpede stabilită în profeția lui Ioan. Ea este cunoscută în general ca întreita solie a Apocalipsului sau mai simplu, solia îngelui al treilea.

Aceasta este o solie specială pentru un timp special. Este ultima solie care va mai veni vredodată de la Dumnezeul nostru cel îndelung răbdător și plin de îndurare, către locuitorii acestei lumi, căci ea va culmina în revenirea Domnului. Cînd ea va fi atins fiecare suslet de pe suprafața pămîntului, Domnul Hristos, Marele nostru Preot, va depune veșmintele Sale preoțești și va închide ușa harului pentru totdeauna. De atunci în colo nu va mai fi auzită vocea lui duioasă îndemnîndu-i pe păcătoși să se pocăiască, și sentința va fi dată: „Cine este nedrept să fie și mai departe nedrept; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană, și cine este sfînt, să se sfințească și mai departe“. Apoc. 22, 11.

Această solie profetică care trebuie să fie dusă lumii de către o mișcare profetică, este destinată pentru o vreme sau epocă profetică. Așa cum s-a mai arătat aceasta este ultima solie pe care Dumnezeu ne-o trimite; ca atare, ea este destinată pentru perioada pe care Biblia o numește: „zilele de astăzi“; „ziua pregătirii Sale“. Naum 2, 3.

Niciunei perioade din întreaga istorie nu i s-a acordat atîta atenție din partea profetilor, ca acestei perioade. În mod practic, toți profetii de la Enoh la Ioan au profetizat cu privire la această perioadă. Cele mai multe dintre profetiile lui Isus redată în Evangheliile după Matei, Marcu și Luca, se referă la acest timp.

Din studiul nostru asupra profetiilor, noi știm că trăim tocmai în această perioadă profetică. Profetiile lui Daniel ne călăuzesc pas cu pas de-a-lungul frămîntatei istorii a lumii, pînă la însuși timpul nostru. Întîmplările prezise atît de profetii Vechiului Testament, cît și de cei ai Noului Testament, cu privire la zilele ce vor urma, se petrec pest tot în jurul nostru. Nu este loc nici măcar pentru o umbră de îndoială. Trăim în zilele împlinirii acestor profetii.

În timpurile care s-au scurs, Dumnezeu a vorbit prin oameni.

Această voce a promis că o va trimite, „Iată, spune, îl voi trimite pe profetul Ilie înainte ca să vină ziua Domnului“.

Se înțelege de sigur că Dumnezeu nu va trimite pe Ilie, ci că El va trimite solia lui Ilie. Intocmai cum Ioan Botezătorul a venit în duhul și în puterea lui Ilie, (Luca 1, 17) spre a pregăti calea pentru înția venire a Domnului Hristos, tot astfel o puternică mișcare va cuprinde întreaga lume, în duhul și în puterea lui Ilie, spre a pregăti calea pentru a doua venire a Domnului Hristos. Și aceasta nu poate fi alta decît mișcarea reprezentată prin cei trei îngeri din Apocalips cap. 14; căci aceasta, după spusele profetului, este lucrarea lui Dumnezeu de a pregăti calea pentru venirea Fiului Omului, cu putere și slavă mare, spre a răscumpăra pe poporul Său. Acest gînd este cuprins în următoarele rînduri provenite din pana inspirată.

„Cei care trebuie să pregătească o cale pentru a doua venire a Domnului Hristos, sînt reprezentați pr'n credinciosul Ilie, așa cum Ioan a venit în Duhul lui Ilie pentru a pregăti calea în vederea primei veniri a Domnului Hristos“.

„În această epocă, chiar înainte de a doua venire a Domnului Hristos pe norii cerului, Dumnezeu are nevoie de oameni care să pregătească pe credincioși să stea în picioare în ziua Domnului. O lucrare întocmai ca aceea a lui Ioan trebuie să fie făcută. Domnul a dat solii poporului Său prin instrumentele pe care le-a ales, și El ar fi dorit ca toți să ia aminte la mustrările și la avertismentele pe care El le-a trimis. Solia care a precedat lucrare publică a Domnului Hristos, era: „Pocăiți-vă, voi vameși și păcătoși... Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape...“. În credința apropiatei reveniri a Domnului Hristos, noi avem de dus soia: „Pregătește-te să întilnești pe Dumnezeul tău“.

Este limpede, apoi, că așa după cum Ioan Botezătorul a fost vocea din pustiul Iudeii, care fusese prezisă (Isaia 40, 3 și Matei 3, 1—3) spre a pregăti calea pentru prima venire a Domnului

Hristos, tot astfel doctrina Adventă are rolul să pregătească calea pentru a doua venire a Domnului.

Deși îmbrăcată în cuvinte puține și simple, solia profetică pe care biserica rămășiței a fost însărcinată s-o ducă lumii, este foarte cuprinzătoare în conținutul ei. Ea cuprinde toată lumina și tot adevărul divin al veacurilor trecute, și în afară de aceasta, lumina specială pentru aceste zile. Nu este o Evanghelie nouă; ea nu are vreun remediu nou sau vreun medicament miraculos împotriva păcatului. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că ea cuprinde Evanghelia cea străveche. Evanghelia cea veșnică, singura Evanghelie care poate să mîntuiască pe păcătoși de păcat și de moarte. Ea îndreaptă privirile omenirii spre crucea de pe Calvar. Ea îl prezintă pe Domnul Isus, Div'nul Fiul al lui Dumnezeu, ca singura nădejde a păcătoșului.

Acesta este un motiv foarte definitiv și anume că Dumnezeu a rînduit să se accentueze într-un mod cu totul deosebit asupra Evangheliei celei veșnice tocmai în aceste zile, din cauză că Vrăjmașul a izbutit să introducă o evanghelie mincinoasă, o evanghelie fără jertfa divină. De la diferite amvoane se spune lumii că Isus, cel care a murit pe cruce, n-a fost Fiul lui Dumnezeu, ci fiul lui Iosif, și că n-a fost cu nimic mai dumnezeesc decît ceilalți oameni. Ei nu mai cred în valoarea singelui Său care a fost vărsat.

Criticii ne arată că în zilele de la începutul Bisericii, era ceva foarte obișnuit, chiar pentru gîndirea populară să zeifice un om. În acea împrejurare memorabilă din călătoria misionară a lui Pavel prin sudul Galatiei cînd mulțimile l-au numit pe Barnaba Zeus și pe Pavel Mercur, ele acționau conform cu ideea timpului lor, care concepea pe zei ca fiind capabili să apară sub formă omenească și le era ușor să creadă că omul poate deveni zeu. Nu este oare tendința de a-L Dumnezeu pe Isus, mai curînd creștină decît păgînă? Nu sîntem noi oare mult mai creștini — zic acești critici, — atunci cînd ne eliberăm de această tendință păgînă și îl luăm pe Isus simplu, pentru că a fost un caracter și pentru că este încă un ideal?

Aceasta este erezie curată și ea se răspîndește de-a-lungul lumii creștine. Ea lipsește Biserica de vitalitatea ei și de puterea ei spirituală. Noi proclamăm cu convingere Evanghelia cea Veche a Domnului Isus Hristos, Fiul Dumnezeului celui Viu. El trebuie să fie și centrul și conferința soliei noastre profetice.

Unul dintre cele mai impresionante aspecte din solia îngerului al treilea, este adevărul solemn că judecata de cercetare are loc în forurile cerești, și că odată va fi luat în cercetare cazul fiecăruia. Acest fapt, uimitor, trebuie să fie vestit.

Solia îngerului al treilea, din această serie de trei, este un sunet de trîmbiță din cer chemînd la reformă și un avertisment solemn împotriva închinării neadevărate. Este o voce profetică

chemînd pe fiecare suflet cîstit să se îndepărteze de la orice mișcare apostată și de la orice religie falsă, spre a sluji pe Dumnezeu cel Viu și Adevărat.

Avertismentul acestui înger împotriva închinării false este cel mai cutremurător avertisment care a fost adresat vreodată.

În calitatea de slujitori, noi nu trebuie să uităm niciodată că am fost aduși la existență pentru scopul precis de a proclama o solie profetică. Dacă omitem să dăm profeției locul de seamă în practicile și în scrierile noastre pe care-l pretinde importanța ei, vom fi necredincioși față de ceea ce ni s-a încredințat.

„Slujitorii trebuie să prezinte cuvîntul sigur al profeției, ca fiind temelie credinței Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Profețiile din Daniel și cele din Apocalips, trebuie să fie studiate cu grijă și în legătură cu ele, cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”.

Isaia spune: „Vocea celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți în pustie un drum pentru Dumnezeu nostru”. Is. 40, 3. „Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El și răsplătirile vin înaintea lui”. v. 10.

În timp ce proclamăm în sunet de trâmbiță profețiile, nu trebuie însă să neglijăm aspectul mai luminos al acestui tablou.

„Și voi copii ai Sionului, bucurați-vă în Domnul Dumnezeu vostru și veseliți-vă”. Ioel, 2, 23.

Intr-adevăr minunate sînt sururile profețiilor. În ele, ca nicăieri, în altă parte, Dumnezeu este descoperit copiilor acestui pămînt. Acolo putem noi cuprinde viziunea slavei și a măreției Sale, a înțelepciunii și puterii Sale, a iubirii și a duiosiei Sale. Acolo îl vedem ca Creator al cerurilor și al pămîntului și ca Acela care susține și conduce vastul Univers.

Atunci cînd defilăm împreună cu profeții de-alungul coridorului veacurilor, și descoperim așa cum sînt revelate în paginile sfinte ale scrierilor inspirate ale profeților, atunci pentru credința noastră în Dumnezeu și în Cuvîntul Său, este pusă o temelie pe care Satan nu o poate nimici. Mergem iarăși împreună cu Cleopa și cu prietenul său, pe drumul spre Emaus, și îl auzim pe Invățătorul divin tilcuind toate lucrurile scrise în Moise și în profeți, cu privire la El; inimile noastre încep să ardă în noi, și ajungem să exclamăm împreună cu ucenicii din vechime: „Noi credem și sîntem siguri că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu... Ioan 6, 69.

Mai mult decît atît; cum stăm noi liniștiți cu profeții și ascultăm afirmațiile lor de divină înțelepciune, începem să înțelegem sensul lucrurilor întunecate care umplu astăzi inimile oamenilor. Apoi, în timp ce ei deschid ușile spre viitor, întreaga noastră ființă este cuprinsă de încordare. Fermecați, privim spre scenele care se succed, iar duhul nostru se înviorează și sufletele noastre sînt cuprinse de bucurie.

Plecăm de la convorbirea noastră cu profeții, plini de nădejde strălucitoare și un ideal stabilit: să alergăm înainte în lupta împotriva păcatului, pînă cînd noi vom sta triumfători împreună cu mîntuîții Domnului Hristos, înaintea tronului Său.

Cu cit contemplăm mai mult profețiile, cu atît mai scumpe ne devin. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, căci cu lumina care radiază din paginile profetice, viitorul este strălucitor de făgăduințe.

În calitate de soli ai lui Dumnezeu, noi trebuie să dăm profeției un loc larg și remarcabil în predicarea noastră.

ALEGEREA NOULUI PREȘEDINTE AL PREZIDIULUI MAREI ADUNĂRI NAȚIONALE A R. P. R.

La data de 11 ianuarie 1958 Marea Adunare Națională a fost convocată pentru alegerea noului Președinte al Prezidiului Marelui Adunări Naționale, în locul regretatului defunct Dr. Petru Groza.

În această înaltă funcție, a fost ales în unanimitate Dl. Ioan Gheorghe Maurer.

În cuvîntul adresat deputaților Marelui Adunări Naționale noul președinte a arătat că va servi „cu neclintit devotament poporul nostru, și va lucra la îndeplinirea năzuințelor de dreptate și pace, spre care tindem cu toții.

Cu neabătută consecvență și neclintită hotărîre, va face ca opera de construire a unei vieți noi, să progreseze spre fericirea poporului nostru”.

În convingerea că Domnul Dumnezeu va avea în mîna Sa destinele poporului nostru, credem că El va binecuvînta pe cei care poartă grelele răspunderi, ale statului nostru în epoca măreață a orînduirii celei noi în care trăim.

În ce ne privește vom da cu bucurie sprijinul nostru tuturor acțiunilor obștești care duc la pacea și fericirea Patriei noastre iubite.

Moartea

vrăjmașii cei mai primejdioși ai lui! De câte ori, în loc de a-i întări credința, cuvintele lor îi aduc deprimare și descurajare!

Ca și ucenicii Mântuitorului, Ioan Botezătorul nu înțelegea natura împărăției lui Hristos. El se aștepta ca Isus să ia tronul lui David; și întrucât timpul trecea și Mântuitorul nu ridica vreo prezență pentru puterea pămîntească, Ioan a început să se turbure și să se neliniștească. El declarase poporului că pentru a fi pregătită calea înaintea Domnului trebuia să se împlinească profeția lui Isaia: Munții și dealurile trebuiau să se coboare, căile strîmbe să se îndrepteze și locurile gloduroase să se netezească. El se așteptase ca acele locuri înalte ale mîndriei și puterii o-menești să fie trîntite la pămînt. Despre Mesia vorbise el ca despre o persoană a cărei lopată era în mîna Lui, care urma să-și curețe cu desăvîrșire aria, să adune grîul în grînar și pleava să o ardă într-un foc veșnic. Intocmai ca profetul Ilie, în al cărui spirit și putere, venise la Israel, el aștepta ca Domnul să se descopere ca un Dumnezeu care răspunde prin foc.

În misiunea sa Ioan Botezătorul luase poziția unui neînfricat muștrător al nedreptății atît în locurile înalte cît și în cele umile. El îndrăzni să dea ochii cu împăratul Irod muștrîndu-l hotărît pentru păcatul lui. El nu prețuise viața sa, cu gîndul să-și poată face lucrarea ce i se încredințase. Și acum, din închisoarea în care se găsea, aștepta ca Leul din seminția lui Iuda să trîntească la pămînt îngîmfarea asupritorului și să libereze pe sărac și pe acela care plîngea. Părea însă că Isus era mulțumit să adune ucenici în jurul Său, să vindece și să învețe pe oameni. El mîncea la masa vameșilor, în timp ce zilnic jugul roman apăsa tot mai greu asupra lui Israel, în timp ce împăratul Irod și ticăloasa lui concubină își împlineau voința, iar strigătele săracului și ale suferindului se înălțau la cer.

Pentru profetul pustietății, toate lucrurile acestea păreau o taină care întrecea puterea lui de pricepere. Veneau ceasuri cînd șoptele demonilor îi chinuiau sufletul și umbra unei temeri îngrozitoare se întindea asupra lui. Se putea oare ca Liberatorul de atîta vreme așteptat să nu fi venit? Atunci ce însemna solia pe care el însuși fusese silit să o vestească? Ioan fusese amar dezamăgit în ce privește rezultatul lucrării sale. El se așteptase ca solia de la Dumnezeu să aibă același efect pe care îl avusese cetirea legii în zilele lui Iosia și ale lui Ezra; apoi să urmeze o profundă lucrare de pocăință și întoarcere la Domnul. Pentru ca lucrarea aceasta să izbutească, el sacrificase întreaga sa viață. Era lucrul acesta în van?

Ioan Botezătorul fusese cel dintîi în a vesti Impărăția lui Hristos și a fost cel dintîi la suferință. Acum era despărțit de aerul liber al pustiei și de mulțimea de oameni care ascultaseră cuvintele lui. Devenise un prizonier în fortăreața lui Irod Antipa. Ioan săvîrșise o mare parte a lucrării sale în părțile răsăritene ale Iordanului, care erau în stăpînirea lui Antipa. Insuși Irod ascultase predica lui Ioan Botezătorul. Regele tremurase la auzul chemării la pocăință. „Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfînt; și cînd îl auzea, de multe ori sta în cumpănă neștiind ce să facă, și-l asculta cu plăcere“. Marcu 6,20. Ioan s-a purtat în mod credincios față de el, muștrîndu-l pentru reaua legătură ce încheiase cu Irodiada, soția fratelui său Filip. Cîțva timp, Irod căutase în mod slab să sfărîme lanțul plăcerilor care-l legau; dar Irodiada îl cuprîndea și mai mult în meșteșugurile ei și se răzbuună pe Ioan, făcînd pe Irod să-l arunce în închisoare.

Viața lui Ioan Botezătorul fusese plină de activitate și întunerecul, tristețea și lipsa de mișcare din închisoare apăseau greu asupra lui. Deoarece săptămîna trecea după săptămîna fără ca să aducă vreo schimbare, îndoiala și des-nădejdea puseră stăpînire pe el. Ucenicii săi nu-l uitaseră. Li se îngăduia să meargă la el și ei îi aduceau vești despre lucrarea lui Isus, istorisindu-i cum alergau mulțimile la El. Dar se întrebau de ce acest nou învățător, dacă era Mesia, nu face nimic să libereze pe Ioan? Cum putea El să îngăduie ca înainte-mergătorul Lui cel atît de credincios să fie lipsit de libertate, ba poate chiar și de viața lui?

Întrebările acestea nu rămăseră fără efect. Îndoieli, care altfel nu s-ar fi ivit, era sugerate lui Ioan. Satana se bucura auzînd cuvintele acestor ucenici și văzînd cum sfîșiau ei sufletul acestui trimis al Domnului. De câte ori aceia care se socotesc prietenii unui om bun și care se grăbesc să-i dovedească credincioșia lor, se arată ca

lui Ioan Botezătorul

Ioan mai era turburat și de faptul că ucenicii săi, din dragoste pentru el, cultivau necredința față de Isus. Fusesse neroditoare lucrarea lui pentru ei? Fusesse el necredincios în lucrarea sa ca acum să fie îndepărtat din lucrare? Dacă Liberatorul făgăduit și dacă Ioan fusesse găsit credincios în lucrarea sa, nu urma ca Isus să răstoarne puterea asupra lui, și să libereze pe înaintemergătorul Său?

Dar Ioan Botezătorul n-a lăsat să scadă credința sa față de Hristos. Amintirea glasului venit din cer și a porumbelului care se coborise, curățenia neprihănită a lui Isus, puterea Duhului Sfânt care se așezase asupra lui Ioan atunci când a venit în fața Mîntuitorului și mărturia dată de profeții Scripturii, — totul dovedea că Isus din Nazaret era Cel Făgăduit.

Ioan nu voia să discute îndoielile și turburarea sa cu însoțitorii săi. El se hotărî să ceară lămuriri de la Isus. Lucrul acesta l-a incredințat la doi din ucenicii săi, nădăjduind ca întrevederea cu Mîntuitorul să le întărească credința și să aducă asigurare fraților lor. Mai dorea el să aibă un cuvînt spus de Hristos anume pentru el.

Ucenicii veniră la Isus cu o întrebare: „Tu ești Acela care are să vină, sau să așteptăm pe altul?”

Ce puțin timp trecuse de la data de cînd Ioan Botezătorul arătînd spre Isus strigase: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”, El este Acela care vine după mine, și care este înaintea mea”. Și iată acum întrebarea: „Tu ești Acela care are să vină?” Era lucru foarte amar și foarte descurajator pentru natura omească. Dacă Ioan, credinciosul înainte-mergător, nu pricepea lucrarea lui Hristos, ce putea să se aștepte de la mulțimea care n-avea altă grijă decît binele ei?”

Mîntuitorul nu răspunse îndată la întrebarea ucenicilor. În timp ce ei se mirau de tăcerea Lui, bolnavii și suferinzii veneau la El pentru a fi vindecați. Orbii își căutau drumul bîjbîind prin mulțime, bolnavi din toate clasele sociale, unii făcîndu-și singuri drum, alții purtați de prietenii lor, se înghesuiau cu nerăbdare în fața lui Isus. Vocea puternicului Vindecător străbătea în urechea surzilor. Un cuvînt, o atingere a mîinii Sale, deschidea ochii orbilor pentru a vedea lumina zilei, tablourile din natură, fața prietenilor și fața Mîntuitorului. Isus muștra bolile și izgonea frigurile. Glasul Lui ajungea la urechea muribunzilor și ei se ridicau plini de sănătate și plini de vigoare. Demonizații și paralizații ascultau de cuvîntul Lui. În timp ce îi vindeca de boli, El învăța pe oameni. Tăranii și muncitorii săraci, care erau dați la o parte de rabini ca fiind ne-

curați se adunau aproape de El, și El le vorbea cuvintele vieții veșnice.

Așa trecu ziua, în care timp ucenicii lui Ioan au văzut și au auzit totul. În cele din urmă, Isus îi chemă lingă El și îi invită să meargă la Ioan și să-i spună ce văzuseră, adăugînd: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire”. Dovada dumnezeirii Lui se vedea în adaptarea la nevoile celor suferinzi, Slava se arăta în mila Lui față de starea noastră umilă.

Ucenicii au dus răspunsul, care era îndestulător. Ioan și-a adus amînte următoarea profeție despre Mesia: „Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vîndec pe cei cu inima zdrobită; să vestesc un an de îndurare al Domnului”. Lucrările lui Hristos nu numai că Il prezentau ca Mesia, dar arătau în ce chip urma să se așeze împărăția Lui. Ioan înțelesese același adevăr care se dăduse și lui Ilie. cînd „a trecut un vînt tare și puternic care despica munții și sfărîma stîncile înaintea Domnului. Domnul nu era în vîntul acela. Și după vînt, a venit un cutremur de pămînt. Domnul nu era în cutremurul de pămînt. Și după cutremurul de pămînt, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela”. Și după foc, Dumnezeu a vorbit profetului printr-un susur blînd și subțire. Așa și Isus urma să-și facă lucrarea, nu prin zăngănitul armelor, ci vorbind la inimă oamenilor printr-o viață de îndurare și sacrificiu de sine.

Principiul lui Ioan Botezătorul în propria lui viață de lepădare de sine era principiul împărăției lui Mesia. Ioan știa bine cît de străin era lucrul acesta față de principiile și speranțele conducătorilor lui Israel. Ceea ce pentru el era o dovadă convingătoare despre dumnezeirea lui Hristos, nu urma să fie o dovadă pentru ei. Ei așteptau un Mesia care nu fusesse făgăduit. Ioan văzu că lucrarea Mîntuitorului nu putea să cîștige de la ei decît ură și condamnare. El însuși înainte-mergătorul, gusta doar din paharul pe care Hristos urma să-l soarbă pînă la drojdi.

Cuvintele Mîntuitorului: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire”, era o delicată muștrare pentru Ioan. El nu era lăsat în părăsire. Înțelegînd acum mai limpede natura lucrării lui Hristos, el se consacră lui Dumnezeu pentru a trăi sau a muri, cum va fi mai bine pentru interesele lucrării iubite de el.

Prin mulțimea oamenilor care ascultau predica lui Ioan, faima lui se răspîndise în toată țara. Un profund interes se simțea pentru rezultatul închiderii lui. Totuși viața lui nepătată și faptul că lumea ținea foarte mult la el, făcea să se creadă că nu se vor lua împotriva lui măsuri violente.

Irod credea că Ioan este un profet de la Dumnezeu, și avea de gând să pună pe Ioan în libertate. Dar a întârziat cu lucrul acesta de frica Irodiadei.

Irodiada știa că prin măsuri directe nu putea niciodată să câștige consimțământul lui Irod pentru omorîrea lui Ioan și s-a hotărît să-și atingă ținta printr-o stratagemă. De ziua nașterii împăratului urma să aibă loc o petrecere la care să vină înalții demnitari ai statului și nobilii de la curte. Cu ocazia aceasta, urma să aibă loc o masă mare care să ajungă pînă la îmbătăre. În felul acesta Irod avea să nu-și mai dea seama de sine și să facă ceea ce voia ea.

Cînd a venit ziua cea mare și împăratul cu oamenii lui petreceau și beau, Irodiada trimise pe fiica sa în sala de banchet să danseze și să distreze pe oaspeți. Salomeea era în floarea vîrstei și frumusețea ei voluptoasă captivă simțurile oamenilor acestora dedați la necumpătate. Nu era obiceiul ca doamnele de la curte să apară la asemenea petreceri și lui Irod i se prezentară complimente care îl făceau să se mîndrească cînd această fiică a preoților și prinților lui Israel dansă pentru distracția oaspeților lui.

Împăratul era orbit de vin. Pasiunile îl stăpîneau și rațiunea pierise. El văzu numai sala de petrecere cu oaspeții beți, masa banchetului, vinul spumos și luminile scînteietoare și pe tînăra aceea dansînd în fața lui. În nesocotința clipei el dori să facă ceva mare care să-l înalțe în fața oamenilor mari din împărăția lui.

Salomeea se duse de grabă la mama ei să întrebe ce să ceară. Răspunsul era gata, — capul lui Ioan Botezătorul. Salomeea nu cunoștea seata de răzbuire din inima mamei ei, și se sfi de a prezenta o astfel de cerere; dar hotărîrea Irodiadei a fost mai tare. Ea s-a întors cu cererea îngrozitoare; „Dă-mi aici, într-o fărfurie, capul lui Ioan Botezătorul.“

Irod rămase încremenit neștiind ce să răspundă. Veselia aceea desfrînată se opri și o tăcere îngrozitoare se lăsă peste scena aceea de beție. Împăratul era îngrozit la gândul de a lua viața lui Ioan. Cu toate acestea își dăduse cuvîntul și nu voia să apară nestatornic sau grăbit. Jurămîntul fusese făcut în cinstea oaspeților săi și dacă unul din ei ar fi spus un cuvînt împotriva făgăduinței lui, bucuros ar fi lăsat pe profet în viață. El le dădu ocazie să vorbească în favoarea celui închis. Ei făcuse drumuri lungi pentru a auzi predica lui Ioan și știau despre el că e un om fără nici o vină și că e un serv al lui Dumnezeu. Deși loviți de cererea tinerei, ei erau prea turmentați pentru ca să vină cu o muștrare. Nici un glas nu se ridică să salveze viața trimisului ceresc. Oamenii aceștia ocupau poziții înalte pline de încredere în națiunea lor și asupra lor plana o răspundere mare; cu toate acestea se dăduse așa de mult la petrecere și beție încît simțurile lor erau paralizate. Mîntea lor

era amețită de muzica și dansul gîdlitor iar conștiința lor adormise. Prin tăcerea lor pronunțată sentința de moarte asupra profetului lui Dumnezeu, pentru a mulțumi răzbuirea unei femei blestemate.

În zadar așteaptă Irod să fie liberat de jurămîntul lui; apoi plin de scîrbă porunci ca profetul să fie executat. În curînd a fost adus capul lui Ioan Botezătorul în fața împăratului și a oaspeților lui. Etern sigilate erau buzele acelea care pline de credincioșie avertizase pe Irod să se întoarcă de la viața lui de păcate. De aci înainte, vocea lui nu mai putea să fie auzită chemînd pe oameni la pocăință. Orgiile unei nopți costase viața unuia din cei mai mari profesii.

Capul lui Ioan Botezătorul a fost dus la Irodiada, care l-a primit cu vrăjmășească mulțumire. Ea se îngîmfa în răzbuirea ei și se mîngîia cu gândul că conștiința lui Irod nu va mai fi turburată. Dar nici o fericire n-a cîștigat ea din păcatul săvîrșit. Numele ei a ajuns să fie urît de toată lumea, iar Irod era mult mai frămîntat de remușcări de cum fusese turburat de muștrările lui Ioan. Influența învățăturilor lui Ioan nu a fost adusă la tăcere, ea trebuia să meargă mai departe la toate generațiile, pînă la sfîrșitul timpului.

Pentru mulți o taină profundă învăluește soarta lui Ioan Botezătorul. Toți aceia care urmează pe Hristos vor purta coroana sacrificiului. Cu siguranță ei vor fi greșit înțeleși de oamenii egoiști și vor deveni o țintă pentru sălbaticele atacuri ale lui Satana. El vrea să distrugă principiul sacrificiului de sine; din cauza aceasta și-a format o împărăție și va lupta împotriva lui oriunde se va manifesta.

Deși Ioan nu fusese liberat printr-o minune oarecare, nu era uitat. Totdeauna avea tovărășia îngerilor cerești, care deschideau pentru el înțeleșul profețiilor privitoare la Hristos și al scumpulor făgăduințe din Scriptură. Aceasta îi dădea putere de rezistență așa cum urma să dea poporului lui Dumnezeu în veacurile viitoare. Pentru Ioan Botezătorul ca și pentru aceia care veneau după el, era dată asigurarea: "Iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului".

Dumnezeu nu conduce pe copii Săi altfel de cum ar alege chiar ei să fie conduși, dacă ar vedea de la început sfîrșitul și dacă ar cunoaște slava lucrării pe care ei o împlinesc ca împreună lucrători cu El. Nici Enoh, care a fost înălțat la cer, nici Ilie care a fost ridicat într-un car de foc, n-a fost mai mare sau mai onorat ca Ioan Botezătorul. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El“. Și din toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, împărțășirea cu suferințele lui Hristos este încrederea cea mai mare ce se poate da și onoarea cea mai mare ce se poate face cuiva.

C. A.

ALEGERILE DE DEPUTAȚI ÎN SFATURILE POPULARE

Potrivit Constituției și legilor în Republica Populară Română puterea aparține oamenilor muncii de la orașe și sate. Oamenii muncii exercită această putere cu ajutorul a două organe: Marea Adunare Națională și Sfaturile Populare. Marea Adunare Națională este organul suprem al puterii de stat. Sfaturile Populare sînt organe locale ale puterii de stat. Pr'n ele oamenii exercită puterea de stat în regiuni, raioane, orașe și comune, potrivit Constituției și legilor Țării. Sfaturile Populare au sarcina de a conduce activitatea locală pe tărîm economic, gospodăresc, social-cultural și administrativ. Întru îndeplinirea acestei sarcini, ele îndrumază și controlează organele, instituțiile și întreprinderile ce le sînt subordonate.

Organele executive și de dispoziție ale Sfatu-
rilor Populare sînt comitetele executive. Asupra
activității lor Consiliul de Miniștri exercită un
drept de îndrumare și control. Pe lângă fiecare
comitet executiv sînt organizate diferite secțiuni.
Astfel în cadrul comitetelor executive pot
există: secțiuni financiare, secțiuni comerciale,
secțiuni culturale, secțiuni de învățămînt, secțiuni
agricole etc. Aceste secțiuni sînt subordonate

în întreaga lor activitate comitetelor executive
pe lângă care funcționează.

Sfaturile Populare se compun din deputați a-
leși în conformitate cu dispozițiile legii. Alege-
rile de deputați se fac pr'n vot universal, egal,
direct și secret.

Ultimele alegeri de deputați pentru Sfaturile
Populare s-au ținut în urmă cu aproape doi ani
și anume la 11 martie 1956. Atunci au participat
la vot 11 milioane cetățeni. Peste 137.000 depu-
tați au început să activeze în urma acestor ale-
geri, contribuind cu inițiativa lor, cu priceperea
lor gospodărească și cu talentul lor organiza-
toric la numeroase realizări laudabile.

În curînd vom avea din nou alegeri de depu-
tați în Sfaturile Populare. Un Decret al Prezidiu-
lui Marii Adunări Naționale a fixat data noilor
alegeri pentru ziua de 2 martie 1958. În între-
aga țară au și început să se desfășoare pregătiri
în vederea alegerilor. Sfaturile Populare și-au
dovedit în anii de cînd funcționează utilitatea
lor. Ca urmare, datorită noastră a tuturor este
ca la 2 martie 1958 să ne pregătim a ne prezenta
la urnele de vot cu încredere în cei ce sînt
propuși a fi gospodarii treburilor obștești.

T A B L O U D E I A R N Ă

*Cerul plumburiu, a prins a măcina de sus
Podoaba-i albă; iar din colnic, vîntul ne-mpăcat
O spulberă-n văzduh, vîrtej purtînd-o-n haos
Culcînd în haina-i rece, satul pe-nserat.*

*E frig acum..... și-i noapte. Uliți troenite
Pustie zac; iar case nămețite pînă-n prag
Se-ascund tăcute printre munții de omăt,
Înveșmîntate toate în mantii de smarald.*

*Iar prin troiene vîntul răzbate-nverșunat,
O cumpăn-a fîntînii tot plînge-ndurerat,
Nu-i nimeni în tot satul, pe drum nici un lătrat,
Doar vîntul geme-ntr-una prin satul răsfirat.*

D. P.

Insemnătatea slujbei în biserica adventă

(urmare)

„Dumnezeu mi-a descoperit multe lucruri pe care mi-a poruncit să le fac cunoscut poporului Său. Prin această solie a Spiritului Sfânt sînt date sfaturi cu privire la datoria lor către Dumnezeu și către semenii lor. Un lucru străin a pătruns în bisericile noastre. Cei care sînt puși în poziții cu răspundere ca să fie ajutători înțelepți ai conlucrătorilor lor, au ajuns să-și închipuie că ei ar fi puși ca stăpînitori în biserică să spună unui frate slujitor: fă aceasta, altuia fă aceea; și altuia: să ai grijă să lucrezi așa și așa. Bine este ca slujbașii să se consfătuiască împreună cu frații; dar acei bărbați care se străduiesc să aducă pe conlucrătorii lor acolo ca fiecare să ceară sfatul lor personal și să primească îndrumări cu privire la orice amănunt al lucrării, se află într-o poziție primejdioasă, și au nevoie să învețe ce răspunde; cuprinde în realitate postul lor“.

„Domnul n-a pus pe vreuna din uneltele Sale omenesți sub stăpînirea acelor care și ei nu sînt decît niște muritori.

Oamenii păcătoși nu pot găsi nădejde și îndreptățire decît numai la Dumnezeu; și în nici un credincios nu este neprihănire mai multă, decît cînd păstrează o vie legătură cu Dumnezeu“.

4. Slujitor în întreaga sa activitate în viața bisericii: 2 Tim. 2, 15; 1 Tim. 4, 16.

Pavel spune lui Timotei: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvîntul adevărului“. „Fii cu luare aminte asupra ta și asupra învățăturii pe care o dai altora, stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mîntui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă“.

Lucrarea Slujitorului Evangheliei ia două mari aspecte, fără de care nu are reușită și succes. Să privim mai întîi pe,

a. — Slujitor în activitatea vieții sale intime: Romani 12,1.

„Să aveți în voi aceleași gînduri care erau și în Isus Hristos“. Cugetele, simțimintele, sentimentele, mîntea, înțelegerea și înțelepciunea slujitorilor să fie ca ale lui Isus Hristos. Trebuie să fie umiliți înaintea lui Dumnezeu și această virtute se obține privind la Isus. Pană inspirată ne spune că: „Dumnezeu cînd alege bărbați și femei pentru slujba lui, nu întreabă dacă ei posedă învățatură, elocvență sau bunuri pămîntești; El întreabă: Umblă ei într-o așa umilîntă încît să-i pot învăța calea Mea? Pot Eu să pun cuvintele Mele pe buzele lor? Mă vor reprezenta ei bine?“ Pentru a sta înaintea oamenilor, Dumnezeu alege pe cel care asemenea lui Ioan Botezătorul ia o atitudine umilă înaintea lui. Ucenicul care seamănă mai mult cu un copil, este lucrătorul care are mai mult succes în lucrarea pentru

Dumnezeu. Puterile cerești pot să conlucreze cu acela care nu caută să înalțe eul personal, ci să salveze suflete...

„In comportarea predicatorilor sînt multe lucruri care trebuiesc îndreptate. Mulți văd și simt lipsurile lor, și totuși ei par a fi în neștiință cu privire la influența care pornește dela dîșii. Ei sînt conștienți de acțiunile lor nedesăvîrșite, dar nu se gîndesc mai departe și de aceea nu se schimbă. Servii lui Hristos trebuie să cîntărească cu îngrijire faptele fiecărei zile și să le controleze cu intenția de a face cunoștință mai deaproape cu deprinderile vieții lor proprii.... Această controlare z'lnică a faptelor noastre, a afla dacă conștiința le aprobă sau le condamnă, este necesară pentru toți care voiesc să ajungă desăvîrșirea caracterului creștin.

„Predicatorii... ar trebui, ca slujbași ai lui Dumnezeu, să considere ca o datorie a lor de a înainta mereu făcînd progrese în fiecare zi, devenind din ce în ce mai destoinici în lucrarea lor. Dumnezeu nu poate întrebuința în lucrarea Sa oameni leneși. El vrea să aibă slujbași chibzuți, buni, plini de iubire și serioși. O sîrguință activă face bine predicatorilor noștri. Trîndăvia este un semn al degenerării. Orice datorie a minții, orice membru al corpului și orice mușchi dovedește că bunul Dumnezeu vrea ca toate capacitățile noastre să fie exercitate“.

„Solii Domnului trebuie să petreacă mult timp în comuniune cu El, dacă dorese să aibă succes în lucrarea lor. Slujitorul trebuie să primească energie, răbdare și statornicie. Bărbații lui Dumnezeu trebuie să fie silitori în cercetare, serioși în cîștigare de cunoștințe și să nu risipească clipele prețioasă, păstrînd regulat timpul de sculare, de rugăciune, de mîncare și culcare. Cîte ore luminoase nu se pierd dimineața în pat: Aceste clipe nu mai pot fi cîștigate niciodată, ele sînt pierdute pentru veșnicie. Ce risipă mare de timp se face într-un an cînd în fiecare zi se pierde cîte o oră. Fie ca cel somnoros să fie chibzuît, știind că are să dea socoteală lui Dumnezeu de ocaziile pierdute. El trebuie să-și rezerve timp pentru citire, pentru studiu, meditație și rugăciune. Ei trebuie să-și adune depozit de cunoștinți folositoare... Ei pot să bea dintr-o fîntînă nesecabilă, din izvorul a toată cunoștința și înțelepciunea“.

Ei trebuie să se lupte în rugăciune tainică și să caute pe Isus în singurătate ca Iacob la pîrîul Iaboc și ca Domnul Hristos în multe nopți nedormite cînd Il apuca zorii zilei rugîndu-Se.

Slujitorii chemați de Domnul trebuie să se reformeze în obiceiuri și în caracter în fiecare zi. „Dacă facem pe Domnul tovarășul nostru zilnic, vom simți că puterile unei lumi nevăzute sînt

împrejurul nostru: Privind la Isus vom deveni asemenea chipului Său. Privind vom fi schimbați. Caracterul este îmblânzit, curățit și înobilat pentru împărăția cerurilor. Rezultatul sigur al comuniunii și părtașiei cu Domnul nostru va fi creșterea evlaviei și ardoarei. Rugăciunile vor fi din ce în ce mai inteligente. Noi primim o educație dumnezească și aceasta este dovedită printr-o viață de sîrguință și zel“.

„Hristos se expune continuu privirii noastre pentru a I se face portretul în fiecare creștin. Dumnezeu a lăsat ca oricine să fie asemenea chipului Fiului Său. În fiecare trebuie să se manifeste, față de lume, iubirea îndelung răbdătoare a lui Hristos, sfințenia, blîndețea și adevărul Lui“.

Aceasta este prima parte din viața slujbașului în viața bisericii, acum să trecem la partea a doua a vieții lui în ansamblul lucrării pe care trebuie să o fac.

b. Slujitor în întreaga sa activitate din viața bisericii: 2 Tim. 4, 2.

„Propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura.

Ca lucrători în via Domnului trebuie să umblăm cu ochii în patru înaintea Lui, îndeosebi ca sentinele pe zidurile Sionului. Oricît ar fi de însemnată sau neînsemnată însărcinarea ce ne-a fost încredințată în lucrarea Domnului, slujbașii au datoria să se judece pe ei înșiși. Este lucru lămurit că o parte din păcatele bisericii se datoresc lipsei de spiritualitate a lucrătorilor.

Ca slujitori căutăm noi cu stăruință în lupte pe genunchi, în meditații, în examene serioase ale conștiinței harul spiritual care va face din noi adevărate modele pentru turmă? Sîntem noi îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos, nu cum ar fi cu o haină care ascunde murdăria, ci ca și cu o putere care transformă caracterul și viața, sfințește voința și întreața ființa? Luptăm noi în fiecare clipă lupta cea bună a credinței în inimile noastre? Am apucat noi viața veșnică în așa măsură ca să ajungem morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, astfel ca eul să fie răstignit în fiecare zi, să fim liberați de orice idolatrie, ca Hristos să trăiască în noi și să troneze ca Mîntuitor?

Aceste întrebări serioase cer un examen lăuntric al inimii, cer și un examen al slujbei pe care o îndeplinim. Să nu pierdem nici o clipă din vedere că sîntem expuși atacurilor celor mai înverșunate și mai iscusite ale vrăjmașului. „Sătana vine cu ispite speciale la predicatori. El știe că predicatorii nu sînt decît oameni, că nu au o dreptate și o sfințenie a lor proprie căci comorile Evangheliei au fost așezate în vase de lut, pe care numai puterea divină le poate face vase de cinste. El știe că Dumnezeu a rînduit pe predicatori să fie un mijloc puternic pentru salvarea sufletelor, și că ei vor avea succes în lucrarea lor, numai dacă vor lăsa pe Tatăl ceresc să conducă viața lor“.

c) Pentru lucrarea de Evanghelizare Dumnezeu ar vrea,

— Slujitori care să simtă că sînt chemați.

— Slujitori care să fie consacrați lui Dumnezeu și lucrării; oameni ai rugăciunii, ai studiului Bibliei și mărturiilor.

— Slujitori care să fie credincioși datoriei sfinte ca acul magnetic polului nord, statornici la principii.

— Slujitori care să vegheze asupra turmei, păstorind-o cu credință dînd hrana la vreme potrivită.

— Slujitori care să folosească timpul pentru lucrarea la care au fost chemați;

— Slujitori care și-au răstignit eul personal și urăsc păcatul sub toate formele lui.

— Slujitori asemenea lui Iosif, Moise, Daniel, Pavel, credincioși și lui Dumnezeu, credincioși și patriei unde locuiesc.

Spiritul profetic spune: „Sînt puțini oameni consacrați printre noi, puțini, care au luptat și cîștigat biruința asupra eului personal. Noi nu sîntem ai lui Dumnezeu, dacă nu sîntem în întregime ai Săi. Orice povară și orice păcat trebuie dat la o parte“. „Influența divină face ca sarea slujitorului creștin să aibă gust. Mulți predică doctrinele și teoriile credinței noastre, dar predica lor este ca sarea care și-a pierdut gustul, căci Duhul Sfînt nu activează în lucrarea lor lipsită de credință. Ei nu și-au deschis inima ca să primească harul lui Hristos; ei nu cunosc lucrarea Duhului; ei nu sînt ca o frămîntătură fără aluat, căci nici un principiu activ nu există în lucrarea lor; aceasta este o haină pe care ei n-o poartă, o plîmătate pe care ei n-o cunosc; o fintînă din care ei nu beau“.

„O dacă ar cerceta ei cu mai mult interes lucrarea de ispășire a lui Isus Hristos: Dacă ar adînci toți Cuvîntul lui Dumnezeu cu interes și cu rugăciune ca unii care flămînzesc și vor fi săturați, care însetează și vor să-și potolească setea sufletului la fintîna vieții. Numai atunci se descoperă Isus în sufletele noastre în toată frumusețea Sa, cînd cercetăm Scripturile cu inimile smerite, dîndu-ne seama de slăbiciunea noastră. Atunci cînd devenim părtași de fire dumnezească vom privi cu scîrbă orice înălțare de sine.

„Hristos cere o consacrare fără de rezerve, și o servire neîmpărțită. El cere inima, mintea, sufletul, puterea. Egoismul nu trebuie răbdat. Cel care trăiește pentru sine nu este creștin“.

Fraților în această lucrare binecuvîntată, Dumnezeu ne-a încredințat slujba sfîntă și glorioasă a împăcării. Dar noi înșine sîntem împăcați cu El? „Cînd cineva este golit cu totul de el însuși, cînd orice idol este scos din suflet, golul acela este umplut de revărsarea Duhului lui Hristos“. „Slujitorii Evangheliei să caute pe Dumnezeu plîngînd, rugîndu-se și lucrînd pentru salvarea semenilor lor. Amintiți-vă că alergați la întrecere și luptați pentru coroana nemuririi...“

(continuare în pag. 16-a)

O APARENTĂ CONTRADICȚIE A CELOR DOUĂ GENEALOGII

(urmare din pag. 2)

Au fost puse diferite soluții ale acestei probleme, pentru lămurirea părinților lui Salatiel. Unii dau sugestii că Salatiel era fiul literal al lui Neri, dar devenise fiul lui Iehoiada prin adopțiune (1 Cron. 3,16). Alții dau sugestia că Salatiel deși era fiul lui Neri, a devenit succesorul legal al lui Iehonia, poate din cauză că familia lui Iehonia s-a stins, pentru că în Ier. 22,30, scrie: „Așa vorbește Domnul: Scrieți pe omul acesta ca lipsit de copii, ca un om căruia nu-i va merge bine toată viața lui; căci nici unul dintre urmașii lui nu va izbuti să șadă pe scaunul de domnie al lui David și să domnească peste Iuda” — sau poate și din alte motive. Alții spun că o fiică a lui Iehonia s-a căsătorit cu Neri și deaceea Salatiel era fiul lui Neri și nepotul lui Iehonia, dar era numit fiul lui Iehonia, conform obiceiului evreesc. În ceea ce privește pe părinții lui Zorobabel atât Luca cât și Matei spune că el era fiul lui Salatiel, în deplin acord cu Erza 3,2. Neemia 12,1. și Hag. 1,1. Deși textul masoretic din 1 Cron. 3,19 arată pe Zorobabel ca fiu al lui Pedaia. Totuși Septuaginta, la 1 Cron. 3,19 arată pe Salatiel ca fiind tatăl lui Zorobabel și este aparent că Luca aici urmează septuaginta.

Neri. Persoanele numite de la Neri din vers. 27 pînă la Matata, din v. 31 nu se mai amintesc nicăieri în Biblie. Perioada de timp acoperită de această grupă se întinde de la captivitatea babiloniană înapoi, pînă la timpul cînd s-a dezbinat împărăția lui Solomon.

Era cum se crede, fiul lui Iosif. Ca și Matei. Luca evită să nu spună că Isus era fiul lui Iosif. Expresia: se credea, nu implică numai lipsa rudeniei directe de sînge, dar de asemenea sugerează că atât legal cât și popular Isus era considerat ca fiul lui Iosif.

În lumea evreilor, termenul de *tată*, și *fiu*, *mamă* și *fiică*, *frate* și *soră* etc., erau folosiți de obicei și la includerea altor rudeni mai îndepărtate, decît arată sensul strict al cuvîntului. Vezi Gen. 29,12. Num. 10,29. Deut. 15,2. 1 Cron. 2,7. De aceea „fiul” — de exemplu — așa cum e folosit în Biblie, poate arăta rudenie prin naștere naturală mai apropiată și mai depărtată, prin înfiere, prin căsătorie între cumnat și cumnată, (vezi Deut. 25, 5-9) sau numai din cauza caracterului (vezi 2 Tim. 1, 2.)

Fiul lui Eli. E învederat că Iosif-bărbatul Mariei, nu putea fi în același timp și fiul lui Eli, cum e arătat în Luca, și fiul lui Iacob, cum e arătat în Matei. Au fost propuse două explicații plauzibile, ambele în deplină armonie cu obiceiurile cunoscute ale evreilor. Conform unei explicații, ambele liste ne dau pe strămoșii lui Iosif: una, descendența prin sînge, cealaltă prin în-

fiere, s-au prin căsătoria dintre cumnat și cumnată. O altă explicație spune că Matei ne dă pe strămoșii lui Iosif, iar Luca ne dă pe cei ai Mariei din linia tatălui.

Cei care consideră amîndouă listele ca reprezentînd genealogia lui Iosif, spun că o listă dă pe descendenții săi prin sînge și cealaltă pe descendenții săi prin înfiere într-o linie înrudită cu familia. Dacă Iosif era „fiul lui Iacob” așa cum e redat de Matei, el trebuie să fi devenit „fiul lui Eli” din Luca pe o altă cale, oarecare. Dacă Eli nu avea moștenitori de la el, poate a înfiat pe Iosif, prin care după obiceiul ebreilor, ambele linii puteau fi păstrate. După a doua explicație, Maria era singura fiică a lui Eli, și căsătorindu-se cu Iosif, el a devenit fiul lui Eli și moștenitorul lui legitim, — în armonie cu prevederile legii căsătoriei dintre cumnat și cumnată dată pe vremea lui Moise.

Matan a născut pe Iacob. Mat. 1,15.

Despre cele opt persoane, de la Abihu la Matan, (v. 13-15) nu se știe nimic mai mult, ne mai amintindu-se nimic în altă parte. Cele opt generații, acoperă o perioadă de cinci secole. Matei, poate a omis anumite nume aici, pentru ca a treia secțiune, a genealogiei sale să poată corespunde cu primele două secțiuni. Faptul că:

1. Numărul genealogiei redată, cu greu se potrivește în ceea ce privește lungimea timpului.
2. Luca dă pentru această perioadă încă 9 generații peste cele amintite de Matei,
3. Matei omite patru nume din a doua secțiune a genealogiei sale, — deabea dă loc la o asemenea posibilitate.

S-a dat sugestia că numele Matan din Matei și Matat din Luca, sînt numai variantele numelui de Matei (dar nu evanghelistul) și că deaceea, cele două nume, — Matan și Matat, arată în realitate una și aceeași persoană. Dacă e așa, Iacob și Eli, din Luca 3,23, trebuie să fie frați. Eli, se presupune, că nu a avut băiat moștenitor și din această cauză a adoptat pe Iosif, nepotul său ca fiu și ca moștenitor legal. Scopul acestei sugestii, este să facă pe Iosif într-adevăr fiul lui Eli, cum e redat în Luca 3,23, și în același timp și fiul lui Iacob, după cum e redat în Matei. După o altă teorie, Iacob s-a căsătorit cu văduva fără copii a fratelui său Eli, în armonie cu legea căsătoriei dintre cumnat și cumnată, din Deut. 25.

Iosif primul născut din această căsătorie, putea fi într-adevăr fiul lui Iacob, dar în mod legal, fiul și moștenitorul lui Eli. Ambele sugestii, originare de către primii părinți ai Bisericii sînt bazate numai pe presupuneri și deaceea sînt expuse la discuții serioase.

TINUTA CORECTĂ, VORBIREA, GESTURILE ȘI ILUSTRĂȚIILE ÎN LUCRAREA DE LA AMVON

HR. ARTINIAN

Așa cum arată titlul, subiectul nostru se împarte în patru părți. Fiecare trăind o parte distinctă, dar toate la un loc, fac ca slujitorii Cuvintului mintuitor să fie demni reprezentanți ai Aceluia Care a reprezentat iubirea Tatălui, ordinea cerului și frumusețea vieții viitoare.

TINUTA CORECTĂ

„Apropie de tine pe fratele tău Aaron și pe fiii săi, și ia-i dintre copiii lui Israel și pune-i deoparte în slujba Mea ca preoți: pe Aaron și pe fiii lui Aaron: Nadab, Abihu, Eleazar și Itamar, Fratelui tău, Aaron, să-i faci haine sfinite, ca să-i slujească de cinste și de podoabă. Vorbește cu toți cei destoinici, cărora le-am dat un duh de pricepere, să facă veșmintele lui Aaron, ca să fie sfințiți și să-Mi împlinească slujba de preot”. Ex. 28, 1—3.

„Purtarea unui predicator când este la amvon, trebuie să fie prevăzătoare și nu neglijentă. El nu trebuie să fie nepăsător cu privire la atitudinea sa. El trebuie să posede spiritul de ordine și de curățenie în gradul cel mai înalt. Dumnezeu cere aceasta de la cei ce primesc o lucrare de o altă de mare răspundere, care primesc cuvintele din partea Sa, și le rostesc credincioșilor avertizând și mustrând, corijund și îmbărbătind, așa după cum cere cazul. Îmbrăcămintea sa trebuie să fie în armonie cu caracterul lucrului pe care îl săvârșește.

Predicatorul nu trebuie să uite că prin purtarea sa la amvon, prin înfățișarea sa, prin felul său de vorbire, el poate da loc la impresii favorabile sau nefavorabile. El trebuie să practice poezia și noblețea în purtare, păstrându-și o demnitate potrivită cu înalta sa chemare. Ingrijirea în îmbrăcăminte este de mare însemnătate. Predicatorul trebuie să se îmbrace în mod demn de chemarea sa. Unii sînt prea înapoiți în această privință; ei sînt fără rinduală și neglijenți în îmbrăcăminte.

Dumnezeul cerului, al Cărui braț conduce lumea, care ne dă viață și ne ține sănătoși, va fi onorat sau dezonorat, prin îmbrăcămintea aceluia care ocupă posturi în lucrarea Sa.

El dădu lui Moise instrucțiuni speciale pentru serviciul din cortul Mărturie și descrie exact îmbrăcămintea preoților.

Tot ce era în legătură cu apariția și comportarea preotului, trebuia să fie de așa natură încît să facă impresie adîncă asupra privitorului, despre sfințenia lui Dumnezeu, despre adorarea Sa solemnă și despre curățenia necesară pe care trebuie s-o exercite cel ce se apropie de Dinsul.

Influența predicatorului care este neglijent în îmbrăcămintea sa, nu e plăcută lui Dumnezeu, iar asupra ascultătorilor săi face impresia, ca și cînd el n-ar privi lucrarea sa mai sfințită, decît vreo ocupație oarecare. Dar nu numai atît, ci în loc ca el să le arate importanța bunei cuvințe, și a bunului gust în îmbrăcăminte, el le dă un exemplu de neglijență și de neorînduală, căruia unii îi urmează foarte repede.

Dumnezeu așteaptă de la servii Săi, ca ei să ilustreze prin purtarea și îmbrăcămintea lor, principiile adevărului și sfințeniei chemării lor. Ei trebuie să fie și un model care să poată ajuta pe bărbați și pe femei ca să ajungă o treaptă morală înaltă.

A fi cu grijă în îmbrăcăminte, este o chestiune importantă.

S-a observat o lipsă în această privință la predicatorii care cred adevărul prezent. Purtarea unora a fost chiar dezordonată.

Nu numai că s-a observat o lipsă de gust și de ordine, în aranjarea îmbrăcămintii, ca să stea bine persoanelor și să fie de o culoare cuvințioasă și cum se cuvine

unui predicator al lui Hristos, ci înfățișarea unora a fost chiar murdară. Unii predicatori poartă vestă de o culoare deschisă și pantaloni negri, sau vesta neagră și pantalonii de culoare deschisă, cu nici un gust în aranjarea hainelor pe corp, cînd se prezintă înaintea credincioșilor.

O stofă neagră sau închisă este mai potrivită pentru un predicator la amvon, și face o impresie mult mai bună decît îmbrăcămintea din două sau trei culori.

VORBIREA

„Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfînt, întrebuițînd o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere”.

Preoții le-au zis: „De ce nu L-ai adus?” Aprozii au răspuns: „Niciodată nu a vorbit vreun om ca omul a acesta”. „Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osîndi: Cuvîntul pe care l-am rostit Eu, Acela îl va osîndi în ziua de apoi”.

„Cîci Eu n-am vorbit de la Mine Insumi, ci Tatăl care M-a trimis, El Insuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc”.

Buna cultivare și folosire a puterii vorbirii, trebuie practică în orice fel, în lucrarea creștină. Ar trebui să ne obișnuim a vorbi cu orice om într-un ton plăcut, cu o exprimare curată și corectă și în cuvinte dulci și iubitoare.

Fiecare predicator, ar trebui să știe că el aduce oamenilor o soluție corespunzătoare, de interese veșnice. Adevărul vorbit, îl va judeca la ziua de apoi. Cu anumite suflute, felul prezentării adevărului, hotărâște primirea sau respingerea lui. De aceea, cuvintele să fie vorbite așa fel, încît să se imprime priceperii și să impresioneze inima. Rar, înțeles și solemn, adevărul trebuie vorbit cu toată seriozitatea corespunzătoare importanței sale. Trebuie să prezentăm Cuvîntul lui Dumnezeu într-un fel care impune auzitorilor, ascultare. Dumnezeu nu vrea ca purtătorii Cuvîntului Său, să fie sfîngaci. Nu este voia Sa ca felul de prezentare să micșoreze sau să degradeze influența cerească revărsată asupra lumii prin Cuvîntul Sfînt.

În toată lucrarea noastră de slujire, ar trebui să se dea mai multă îngrijire vocii. Chiar dacă noi posedăm cunoștințe, totuși se poate împlini, ca activitatea noastră să nu aibă succes, pentru că nu știm să întrebuițăm vocea. Ce scop are pregătirea noastră, dacă nu putem să îmbrăcăm cugetele noastre în cuvinte potrivite? Cunoștințele noastre nu ne vor da decît un neînsemnat avantaj, dacă e în legătură cu capacitatea de a rosti în mod înțeleptesc astfel de cuvinte folositoare, încît atenția ascultătorilor să fie captivată.

Servii cauzei lui Dumnezeu, trebuie să învețe să vorbească într-un mod lămurit și curgător; alfel li se pierde influența pe jumătate. Capacitatea de a vorbi clar și lămurit, în tonuri pline și sonore, e de neprețuit în orice ramură a lucrării, dar de neapărată trebuință pentru predicatori.

Lucrătorul biblic trebuie să citească în adunare, sau în familie, într-un ton dulce și plăcut, care să captiveze atenția.

Predicatorii Evangheliei trebuie să vorbească cu putere, să accentueze și să facă cuvintele vieții alit de solemn și impunătoare, încît ascultătorii săi să poată simți importanța lor.

Îmi face rău cînd aud pronunțarea defectuoasă a multora dintre predicatorii noștri. Ei răpesc pe Dumnezeu

de onoarea pe care ar putea s-o aibă, dacă ei s-ar fi deprins să vorbească cu putere.

Cind vorbiți, roștiți orice cuvânt întreg, și sonor, pronunțați orice propoziție limpede și lămurit pînă la ultimul cuvânt. Mulți lasă tonul jos pe la sfîrșitul propozițiilor și vorbesc atît de nelămurit, încît puterea cugetării este distrusă. Cuvinte care merită neapărat rostite, trebuie pronunțate de asemenea cu o voce limpede și lămurită cu accentuare și conform sensului. Nu căutați niciodată după cuvinte care să trezească impresia că ați fi oameni învățați. Cu cit simplitatea e mai mare, cu atît mai bine vor fi înțelese cuvintele voastre.

Acelora care și-au propus să servească Domnului ca predicatori, doresc să le spun: Străduiți-vă cu cea mai hotărîtă intenție, spre a vă desăvîrși în vorbire. Rugați pe Dumnezeu să vă ajute să ajungeți acest ideal înalt.

GESTURILE

Nici o asprime și brutalitate nu trebuie să tolerați în viața obișnuită și cu atît mai mult în slujba de predicator. Înțîșirea predicatorului trebuie să fie în armonie cu adevărurile sînte pe care le vorbește.

Predicatorilor nu le este permisă o comportare grosolană și furtunică; ea nu dă adevărului nici o putere; din contră, bărbații și femeile cu o judecată liniștită și cu vederi sănătoase, vor fi umpluți de dezgust, văzînd a-ceasta.

Slujitorul care a învățat de la Hristos, va fi în orice timp conștient că el este un trimis al lui Dumnezeu, însărcinat de El să facă o lucrare a cărei influență să se întindă peste toată veșnicia. Niciodată nu trebuie să fie intenția lui, de a atrage atenția asupra sa însuși, asupra învățăturilor și capacităților sale. Singura sa ținută trebuie să fie de a aduce pe păcătoși la pocăință, îndreptîndu-i atît prin învățatură cît și prin exemplu, către Mielușelul lui Dumnezeu care poartă păcatele lumii.

ILUSTRAȚIILE

Cineva a zis: Argumentele sînt asemenea stîlpilor, în construirea unei predici; iar ilustrațiile sînt asemenea ferestrelor prin care pătrunde lumina. Pildele, exemplele, metaforele, au efectul de a lumina, și de aceea le folosim pentru a ilustra subiectul nostru. Se întîmplă uneori să nu reușim în a lumina pe ascultătorii noștri printr-o vorbire didactică și atunci îi facem să înțeleagă, deschizînd o fereastră și lăsînd să pătrundă prin ea, lumina plăcută a vreunei analogii.

Mintuitorul care e Lumina lumii, avea grijă să îmbogățească cuvîntările sale cu pilde, așa încît poporul îl asculta cu plăcere. Exemplul Său aprobă folosirea de ilustrații. După cum i s-a spus lui Noe, așa se spune și astăzi fiecărui predicator: Să facă corăbiei o fereastră. Puteți să dați diferite definiții și explicații și totuși deseori ascultătorii vor rămîne nedumeriți cu privire la înțelesul cuvintelor voastre; dar o ilustrație potrivită, va lumina în chip potrivit, tot ce ați spus. Clișeele dintr-o revistă ilustrată ne dau o idee mult mai desăvîrșită despre o scenă din natură, decît dacă am citi cele mai bune descrieri literare.

Ilustrațiile au darul să însuștească pe ascultători și să învioroze atenția lor, după cum ferestrele lasă lumina și aerul proaspăt să trezească pe ascultători din somnolență din cauza aerului consumat. În timp ce recomandăm în chip călduros ilustrațiile, nu trebuie să uităm că ele nu reprezintă tăria predicii, după cum nu putem spune despre o fereastră, că în ea ar sta puterea unei case, și din cauza aceasta ilustrațiile nu trebuie să fie prea numeroase. O predică nu trebuie să fie un buchet de flori, ci un snop de grâu.

Predici prea frumoase, au adus de obicei, prea pușin folos. Pildele Domnului nostru, au fost așa de simple, ca

și povestirile pentru copii și așa de naturale și frumoase, ca și crîni de pe cîmp.

El n-a folosit niciodată vreo legendă din Talmud, sau vreo poveste fermecătoare din Persia, și nici n-a adus exemplele Sale de dincolo de mare; ci El a rămas în mijlocul poporului Său; și a vorbit despre lucrur obișnuite întrun stil simplu, așa cum n-a vorbit niciodată vreun om înaintea lui. Parabotele Sale erau luate din mediul Său inconjurător. Să-L urmărim deci pe Mintuitorul nostru deoarece nu vom găsi niciodată un model mai desăvîrșit și mai vrednic de urmat. Deschizînd ochii noștri, vom descoperi destule lucruri, pe care le putem folosi pentru pildele noastre.

Cred că nu mai e necesar să adaug, că ilustrațiile noastre ar trebui să fie totdeauna de un bun gust. Ele pot fi simple dar totodată curate.

O casă este dezordonată dacă are ferestrele murdare, acoperite cu pinze de păianjeni sau minjite.

Ilustrațiile noastre ar trebui să fie caracterizate, prin cea mai delicată modestie.

Ș T I Ț I ?

(Nr. 6)

1. În care cîntare se amintește de porumbelul lui Noe?
2. În care cîntare sînt cuvintele: „azi nimic nu mă-ntrîștează“...?
3. Unde se amintește că „sori, lună, stele cu toate vestesc“?
4. În care cîntare se află în fiecare strofă cuvîntul „Golgota“?
5. În care cîntare natura te îmbie la rugăciune? Verșetul?
6. În care cîntare se vorbește despre Pavel ca un mare vestitor?
7. În care cîntare se amintește despre Isus „deși e-n ceruri, El ne iubește mult“?

Însemnătatea slujbei în biserica adventă

(urmare din pag. 13)

Căutați să exercitați credința voastră prezentînd pe vecinii voștri la tronul harului lui Dumnezeu și stăruînd pe lîngă El ca să le miște inima“.

„Lucrarea ce ni s-a încredințat este mare și însemnată, și este nevoie ca în ea să se afle bărbați înțelepți, neegoști, oameni care știu ce înseamnă să se dedea la eforturi neegoiste.

Facă bunul Dumnezeu ca asemenea lucrători credincioși să se găsească meru în biserica adventă, lucrînd pentru Domnul pentru ca apoi să primească răsplata meritată. Amin!

GH. GHERASE